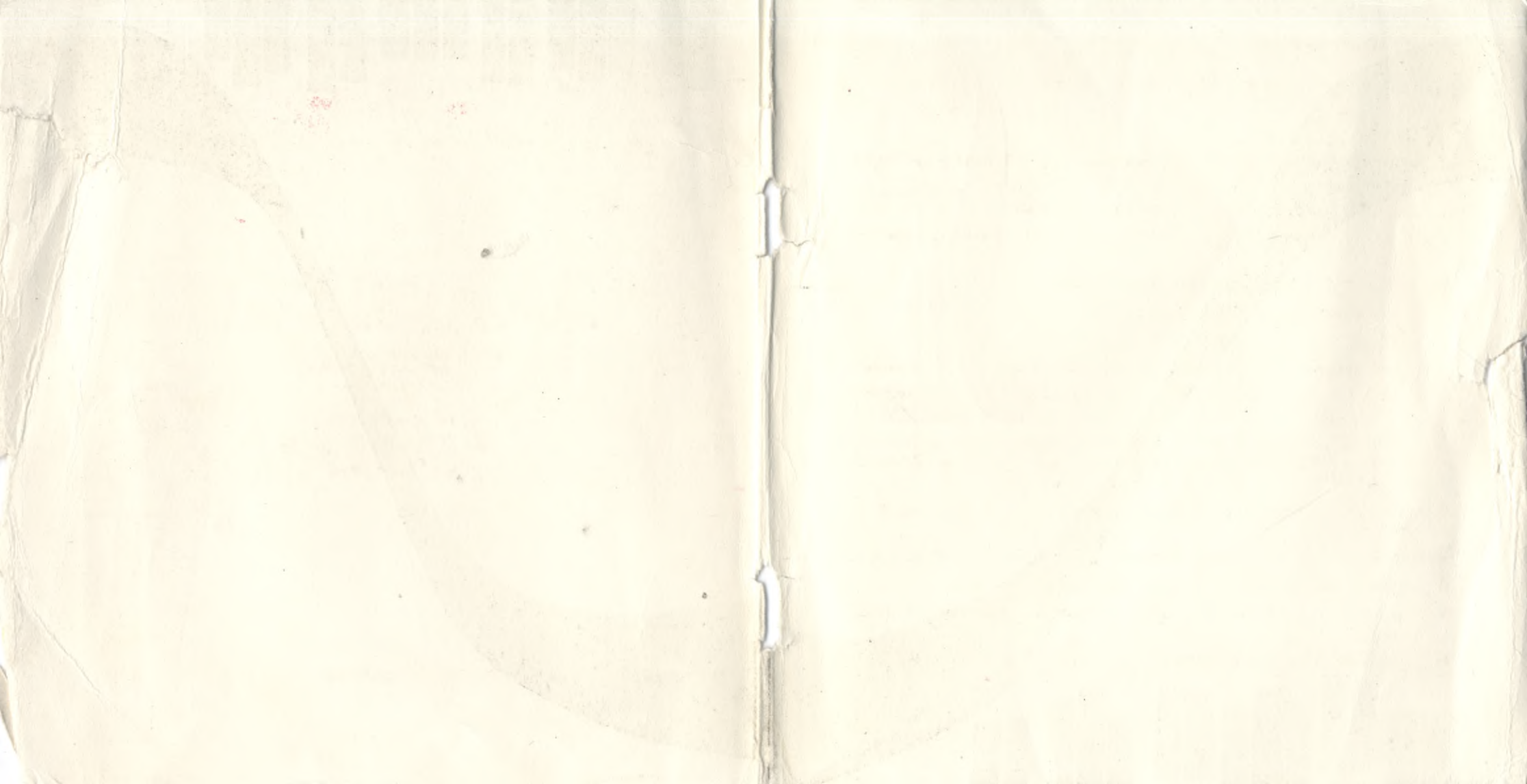

WYDZIAŁ KULTURY PREZYDIUM WOJEWÓDZKIEJ RADY NARODOWEJ
W KOSZALINIE
SŁUPSKIE TOWARZYSTWO SPOŁECZNO – KULTURALNE
KOSZALIŃSKA ORKIESTRA SYMFONICZNA IM. STANISŁAWA MONIUSZKI

PIERWSZY
FESTIWAL PIANISTYKI
POLSKIEJ

Pod protektoratem
Ministra Kultury i Sztuki
LUCJANA MOTYKI

SŁUPSK

7–17 WRZEŚNIA

1967 R.

Można wyrazić przekonanie, że w życiu muzycznym, w życiu kulturalnym kraju — słupski Festiwal Pianistyki Polskiej mieć będzie ważne i istotne znaczenie, zyska sobie trwałe miejsce i rangę.

Gospodarze Festiwalu i społeczeństwo Słupska mają szczególnie powód do radości i zadowolenia z faktu, że miasto nasze stało się miejscem tak ważnego wydarzenia kulturalnego, że możemy gościć wielu znakomitych polskich artystów, rozslawiających nasz kraj i jego kulturę na świecie.

To, że właśnie Słupsk stał się siedzibą Festiwalu Pianistyki Polskiej — doniosłej imprezy kulturalnej — jest również jakby uwiecznieniem w określonej dziedzinie dążeń, potrzeb i ambicji środowiska, które od chwili powrotu miasta do Macierzy nie szczędzi trudu dla jego wszechstronnego rozwoju. W ciągu lat ubiegłych staraliśmy się — i czynimy to nadal — w jak najbardziej harmonijny i pełny sposób wiązać rozwój gospodarczy miasta z wszechstronnym rozwojem życia kulturalnego.

Realizacja tego zadania wymagała wielkich nakładów energii społecznej i środków materialnych, inicjatywy i zapału. Społeczeństwo Słupska zdało w tej pracy egzamin. Odbudowaliśmy miasto ze zniszczeń wojennych, uzyskaliśmy poważne osiągnięcia w jego rozbudowie.

Dzisiejszy Słupsk to nie tylko największe i najbardziej uprzemysłowione miasto województwa koszalińskiego, ale również prężny ośrodek życia kulturalnego.

Obok nowych inwestycji mieszkaniowych, komunalnych czy przemysłowych powstały w mieście placówki kulturalne, a m.in. wzniesiono nowy gmach Bałtyckiego Teatru Dramatycznego oraz odbudowano Zamek Książąt Pomorskich, gdzie ma siedzibę Muzeum Pomorza Środkowego i w którego murach odbywają się imprezy obecnego Festiwalu.

Wraz ze stworzeniem odpowiednich warunków i bazy odbywał się wszechstronny rozwój życia kulturalnego, wzrastały potrzeby i rozwijały się zainteresowania społeczeństwa miasta w tej dziedzinie. Przejawami tego są między innymi z roku na rok coraz szczerzej wypełnione sale teatralne i koncertowe, frekwencja na wystawach plastyki i coraz częstszych spotkaniach z ludźmi nauki i sztuki, podejmowane nowe inicjatywy w życiu kulturalnym i naukowym. Wielu tym przedsięwzięciom skutecznie patronuje powstałe w 1964 roku — jako wyraz nowych potrzeb i dążeń — Słupskie Towarzystwo Społeczno-Kulturalne.

Sądzymy, że sprzyjająca nowym inicjatywom i poczynaniom kulturalnym atmosfera, stwarzana przez społeczeństwo słupskie — stanowi dobrą oprawę, godną takiego wydarzenia kulturalnego, jakim jest Festiwal Pianistyki Polskiej, zorganizowany w wyniku wspólnej inicjatywy Wydziału Kultury Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej w Koszalinie, Słupskiego Towarzystwa Społeczno-Kulturalnego oraz Koszalińskiej Orkiestry Symfonicznej.

Pragniemy gorąco, by uczestnicy festiwalu — wybitni polscy muzycy — wynieśli z pobytu w Słupsku jak najlepsze wrażenia. Witamy ich serdecznie, jak wita się drogich i pożądaných gości.

My zaś — słupszczanie — życzymy sobie sami, aby Festiwal stał się imprezą stałą, corocznie powtarzaną, by związał się trwale z nazwą naszego miasta, przyczyniając się jednocześnie do dalszego rozwoju kultury polskiej.

JAN STĘPIEŃ

Przewodniczący Prezydium Miejskiej Rady Narodowej
w Słupsku

JÓZEF KAŃSKI

Z KART ŚWIETNEJ PRZESZŁOŚCI POLSKIEJ PIANISTYKI

Odkąd tylko wschodząca epoka romantyczna przyniosła z sobą wykształcenie pojęcia artysty-wirtuoza, muzyka, którego właściwym zawodem jest wykonawstwo niekoniecznie łączące się z twórczością — zawsze mogła się Polska poszczycić świetnymi w tej dziedzinie osiągnięciami. Jeżeli zaś szeroki świat muzyczny nie zawsze posiada na ten temat dostateczne wiadomości, to przyczyny takiego stanu rzeczy są dwojakie: niektórzy z najświetniejszych polskich artystów, wiedzeni swoistym, typowo polskim poczuciem patriotyzmu, bądź też innymi, bardziej złożonymi pobudkami, nie chcieli nigdy na dłużej opuszczać swego ojczystego kraju i choć niejednokrotnie miłośnicy muzyki specjalnie przyjeżdżali z zagranicy, aby ich zobaczyć i usłyszeć, to przecież nie wystarczyło im to do zajęcia w historii sztuki odtwórczej należnego sobie miejsca; inni znów przeciwnie, odnosili wspaniałe sukcesy na całym świecie, lecz częstokroć nie tylko szerokie rzesze miłośników muzyki, ale nawet fachowcy — historycy i krytycy nie łączyli jakoś ich sławnych nazwisk z krajem będącym ich właściwą ojczyzną.

Pierwszą gwiazdą o świetnym blasku, jaka w czasach wczesnego romantyzmu zajaśniała na firmamencie polskiej sztuki odtwórczej, była Maria Szymanowska (1790—1831), uczennica polskiego pianisty i kompozytora Franciszka Lessla oraz Johna Fiedla. Kariera jej była nader krótkotrwała, lecz prawdziwie olśniewająca. W latach 1823—1826 odbywała podróże koncertowe po Europie — poprzez Paryż, Londyn, Lipsk, Drezno, Mediolan, Rzym, Neapol, miasta

rosyjskie — a siła jej talentu w połączeniu z niepospolitym urokiem osobistym i inteligencją sprawiała, że zarówno świat artystyczny jak i rodowa arystokracja, zarówno prasa jak i szeroka publiczność, składały przed nią hołdy bez zastrzeżeń. Sędziwy Goethe pisywał wiersze na jej cześć, a Cramer i Hummel nie znajdowali dla jej gry dość słów zachwytu. Jąką była ta gra — dziś możemy sobie tylko z grubsza wyobrazić. Współcześni chwalili szczególnie „polską grą” i wytworność interpretacji, subtelność i poetycki czar.

Maria Szymanowska była również kompozytorką — jej „24 Etiudy i Preludia” nazwał Robert Schumann „najważniejszym dziełem, na jakie zdobyła się dotąd twórczość kobieca”. Po trzech zaledwie latach błyskotliwej kariery artystycznej osiadła w Petersburgu skupiając w swym salonie tamtejszą elitę umysłową i towarzyską.

Genialna postać Fryderyka Chopina, nie tylko wielkiego kompozytora ale zarazem także jednego z najświetniejszych i — rzecz szczególnie warta upamiętnienia — najbardziej nowoczesnych, postępowych pianistów swojej epoki, przyćmiła osiągnięcia innych współczesnych mu polskich pianistów. Żywą działalność natomiast rozwijali później jego uczniowie — zwłaszcza koncertująca wielokrotnie na zachodzie (także wspólnie z Vieuxtemps'em i Lisztem) księżna Marcelina Czartoryska oraz działający głównie we Lwowie pianista, pedagog i wydawca — Karol Mikuli.

Jest rzeczą interesującą, że tak genialny i odkrywczy twórca jak Chopin nie stworzył szkoły kompozytorskiej; także w polskiej muzyce drugiej połowy XIX wieku próżno szukalibyśmy jego duchowych spadkobierców (przyczyny tego stanu rzeczy dadzą się może wyjaśnić, lecz przekraczałoby to ramy i temat niniejszego szkicu). Możemy natomiast mówić o „polskiej szkole pianistycznej”, której tradycje zapoczątkowane zostały przez Chopina i następnie poprzez jego uczniów przekazywane następnym pokoleniom.

Pierwszym polskim pianistą wirtuozem na prawdziwie światową skalę, a zarazem artystą o tak długotrwałej karierze, jaką prawie

nikt poza nim poszczycić się nie może, był Antoni Kątski (1817—1899). Występy estradowe rozpoczął on już jako pięcioletnie „cudowne dziecko” w całym „kwartecie małych Kątskich” obwożonym przez pomysłowego ojca — impresaria po kraju i zagranicę, a następnie przez trzy ćwierci stulecia podróżował po obu półkulach, zdobywając sławę jako wspaniały pianista i również wybitny pedagog, a także kompozytor. On to jest autorem kompozycji fortepianowej „przebudzenie lwa”, która mimo miernej raczej wartości artystycznej, zdobyła sobie w swoim czasie bezprzykładną wręcz popularność — większą bodaj niż wspaniałe dzieła Schumanna czy Brahmsa. Jeszcze jako 83-letni starzec przedsięwziął Kątski ogromną podróż koncertową z Ameryki do Europy poprzez Australię i Syberię, podczas której — już w Rosji Europejskiej zaskoczyła go śmierć.

Pianistą bardzo wysokiej klasy był Józef Wieniawski (1837—1912) brat światowej sławy skrzypka i kompozytora Henryka Wieniawskiego. Po początkowym okresie licznych koncertowych podróży (często odbywanych razem z bratem) objął on kierownictwo Towarzystwa Muzycznego w Warszawie, a od roku 1876 osiadł w Brukseli na stanowisku profesora tamtejszego Konserwatorium.

Wspaniale zapowiadała się kariera wirtuozowska pianisty i kompozytora Juliusza Zarębskiego (1834—1886), jednego ze szczególnie ulubionych uczniów Franciszka Liszta. Demonstrując dwuklawiaturowy fortepian pomysłu Mamgeota, odniósł Zarębski niezwykle sukces na Wystawie Paryskiej w roku 1878 i rozpoczął pełną triumfów podróż koncertową po całej Europie. Niestety przedwczesna śmierć na suchoty położyła kres jego wschodzącej sławie.

Przez długie lata natomiast podziwiać mógł cały świat fenomenalną wirtuozerkę Maurycego Rosenthala (1862—1946). Urodzony we Lwowie, studiował w tamtejszym konserwatorium pod kierunkiem Mikulego, który przekazywał mu tradycje gry swego mistrza — Chopina; następnie był uczniem Joseffy'ego w Wiedniu i Liszta w Weimarze. Już jako 10-letni chłopiec grał we Lwowie z Mikulim

na publicznym koncercie chopinowskie Rondo na 2 fortepiany, właściwy jednak jego debiut miał miejsce w roku 1876 w Wiedniu, po czym młody wirtuoz wnet rozpoczął serię błyskotliwych koncertowych podróży, przerwanych jedynie na okres 5 lat dla odbycia studiów filozoficznych na wiedeńskim uniwersytecie. Szybko stosunkowo zasłynął Rosenthal zarówno na terenie Europy jak i Ameryki jako jeden z największych w owej epoce pianistów, olśniewając słuchaczy przede wszystkim oszałamiającą techniką na miarę nieznaną jego poprzednikom, zarazem jednak zadziwiając ogromną rozpiętością dynamiki oraz czarującą rzadką lekkością, subtelnością i prawdziwie „wiedeńskim” wdziękiem swej gry. Miarą wyjątkowych jego możliwości są m. in. opracowane przez samego Rosenthala arcytrudne koncertowe parafrazy walców Straussa, które grywał niemal zawsze na bis po swych koncertach, czyniąc to z nieporównaną swobodą i wdziękiem — dla innych pianistów były one ogół niedostępne. Przez pewien czas zajmował się Rosenthal także pedagogiką, wykładając w filadelfijskim Instytucie Curtusa.

Działalność artystyczna Rosenthala należy już do okresu (mamy na myśli mniej więcej lata 1885—1925), który bezwzględnie uważa się za najwspanialszą epokę w rozwoju polskiej sztuki pianistycznej. Reprezentują ją w tym czasie przede wszystkim artyści tacy, jak Paderewski, Michałowski, Śliwiński oraz Hofmann.

Niezwykłej postaci Ignacego Paderewskiego (1860—1941) poświęcono już całkiem poważną ilość mniej lub więcej obszernych publikacji książkowych. Jedno pozostaje faktem bezspornym — że fantastycznej karierze Paderewskiego nie dorównał do tej pory żaden największy nawet tytan estrady koncertowej, już choćby dlatego, że w działalności swojej wykroczył daleko poza jej ramy. Kamil Saint-Saëns powiedział kiedyś o nim: „Jest to geniusz, który przypadkowo gra również na fortepianie”. Trudno znaleźć inne określenia, który by w równie lapidarny a trafny sposób charakteryzowało całą niezwykłość i wyjątkowość postaci Ignacego Paderewskiego oraz fakt, że jego wielka sztuka pianistyczna oraz talent kompozy-

torski nie były wcale jedyną, ani też najważniejszą podstawą owej niezwykłości i wyjątkowości.

Alfred Cortot znowu określił Paderewskiego jako „podwójnego bohatera — Sztuki i Ojczyzny”. — Istotnie — jako pianista odnosił Paderewski — zwłaszcza w pierwszym okresie swej działalności, tj. od debiutu w Wiedniu w roku 1887 do wybuchu pierwszej wojny światowej — fantastyczne wręcz triumfy, publiczność zarówno w Europie jak może bardziej jeszcze w Ameryce nosiła go dosłownie na rękach, a koncerty jego opłacano bajecznymi wprost honorariami; nie dorównując niektórym współczesnym sobie pianistom blaskiem technicznej wirtuozerii przewyższał ich za to Paderewski niepomniernie wielkim formatem swej gry i potęgą artystycznego wizjonerstwa. Ponadto jednak był w każdym calu wyjątkowym człowiekiem o urzekającej osobowości. Niezwykłe walory jego ducha i umysłu prowadziły go do sukcesów towarzyskich do osiągnięć politycznych na skalę międzynarodową. Działalności politycznej i społecznej poświęcił on wiele czasu w najlepszym okresie swego życia, wyzyskując tu jeszcze jeden swój talent — wspaniałego mówcy. Ograniczone miejsce nie pozwala już zająć się bliżej problemem jego twórczości oraz podjętej u schyłku życia działalności pedagogicznej.

Aleksander Michałowski (1851—1938) należy do tych właśnie artystów, których wspaniała sztuka pozostała niejako w ukryciu przed szerokim światem; niemal bowiem całe swoje długie i pracowite życie spędził on w kraju, w ukochanej przez siebie Warszawie, niewiele także zarejestrował nagrań płytowych. Uczeń Mikulego i Reineckiego, a następnie Tausiga, stał się Michałowski niezrównanym odtwórcą zwłaszcza dzieł Chopina i właściwym twórcą polskiej szkoły pianistycznej — szkoły chopinowskiej. Był bowiem Michałowski swojego rodzaju fenomenem: zadał on kłam powszechnemu twierdzeniu, że kariera wirtuozowska nie da się pogodzić z poważnie traktowaną pracą pedagogiczną i koncertując bardzo wiele (posiadał niezwykle rozległy repertuar) był jednocześnie świetnym

pedagogiem i w ciągu swej 60-letniej z górą działalności w tej dziedzinie — głównie na stanowisku profesora Warszawskiego Konserwatorium i Wyższej Szkoły im. Fr. Chopina wykształcił kilka pokoleń uczniów, z których wielu zyskało sobie dziś sławę jako wirtuoz i pedagog. Jego też uczennicą była światowej sławy klawesynistka i pianistka Wanda Landowska.

Gra Michałowskiego uderzała niezwykle potęgą i zarazem subtelnością, pełna była wirtuozowskiego polotu, a zarazem wyjątkowej poezji i prostoty. „Tak grać Chopina może tylko Polak” — powiedział niegdyś o młodziutkim wówczas Michałowskim — Franciszek Liszt.

Józef Śliwiński (1865—1930) więcej miał na swym koncie zagranicznych sukcesów — koncertował w Niemczech, w Rosji, we Francji, w Anglii i Stanach Zjednoczonych. Potęgą wizjonerskiego natchnienia dorównywał Paderewskiemu, lecz gra jego nosiła bardziej charakter romantycznej improwizacji, była kapryśna i pełna niespodzianek, a powodzenie koncertu zależało głównie od dobrego w danym dniu usposobienia artysty.

Miejsce jedyne i wyjątkowo nie tylko w polskiej ale i światowej historii pianistyki zajmuje Józef Hofmann (1876—1957). Cała jego długa, sześćdziesiąt z górą lat trwająca artystyczna kariera była jednym wielkim pasmem bezprzykładnych triumfów. Można powiedzieć o nim, że umiejętność gry na fortepianie przyniósł ze sobą na świat niemal gotową, bowiem już w wieku lat sześciu mógł wystąpić w rodzinnym Krakowie z pierwszym publicznym koncertem. Niedługo potem przedstawiony przez ojca wielkiemu Antoniemu Rubinsteinowi obudził w tym mistrzu zachwyt zmieszany ze zdumieniem grając mu dowolnie przezeń wybraną Etiudę Chopina i transponując ją przy tym na żądanie do innej tonacji. W 1885 roku licząc zaledwie 9 lat zadebiutował na koncercie symfonicznym w Filharmonii Berlińskiej i wykonał Koncert C-dur Beethovena tak wspaniale, że publiczność powstawała z miejsc i stojąc oklaskiwała młodziutkiego wirtuoza. Dwa lata później po występach

w szeregu stolic europejskich, gra już w Nowym Jorku, w wielkiej sali Opery Metropolitan, po czym następuje engagement na 50 koncertów w całych Stanach Zjednoczonych. Po sześcioletniej przerwie poświęconej na gruntowne studia muzyczne, Józef Hofmann powrócił na estradę koncertową, by znów zabłysnąć sztuką jeszcze świetniejszą, jeszcze bardziej dojrzałą niż przedtem. Zgłoszony przez Antoniego Rubinsteina do konkursu jego imienia zdobył pierwszą nagrodę bez trudu dystansując wszystkich rywali i znów rozpoczął serię swych koncertowych podróży. Odwiedzając co roku Stany Zjednoczone z czasem osiadł tam na stałe i w 1926 roku przyjął obywatelstwo amerykańskie.

Jak grał Hofmann? Doprawdy trudno to opisać. Wydaje się że jedynym określeniem może tu być najwyższa doskonałość. Jak zdarzają się niejednokrotnie ludzie z absolutnym słuchem, tak o Hofmannie powiedzieć można, że posiadał absolutną technikę. Każdą pomyślaną figurę był w stanie natychmiast wykonać na fortepianie bez konieczności żmudnego ćwiczenia. Pod jego palcami fortepian przestawał być materialnym instrumentem, a stawał się nieledwie ożywionym narzędziem woli wielkiego artysty. Grę jego cechowała nieporównana plastyczność i zmysł konstrukcji. Z usposobienia był Hofmann raczej chłodnym intelektualistą niż romantykiem, lecz jego wykonania arcydzieł muzyki romantycznej budziły niemniej-
szy zachwyt i podziw, niż dzieła wielkich klasyków. Hofmannowska interpretacja chopinowskiego Koncertu e-moll przeszła już do historii pianistyki. Z każdego utworu umiał on wydobyć nowe, nieprzeczuwane przedtem przez nikogo wartości i to nie w ten sposób, by puszczając wodze własnej fantazji i temperamentowi odchodzić od autorskiego tekstu, lecz wręcz przeciwnie. Zapytany bowiem jak to osiąga, Hofmann odpowiedział krótko i skromnie: „Po prostu staram się zawsze dokładnie czytać nuty”.

Po raz ostatni wystąpił Hofmann w roku 1946 z pożegnalnym koncertem w wielkiej sali Carnegie Hall w Nowym Jorku. Smutne przeżycia osobiste sprawiły, iż począł zapadać na zdrowiu i odsu-

nąwszy się zupełnie od świata żył samotnie w swej kalifornijskiej posiadłości, nie odpowiadając podobno nawet na listy bliskich osób. Tam też zmarł licząc lat 81.

Jakkolwiek młodszy nieco od Paderewskiego, Michałowskiego i Sliwińskiego, jednak ze względu choćby na charakter i styl swojej sztuki do tej generacji pianistów — romantyków (romantyzm w sztuce odtwórczej trwa z pewnością znacznie dłużej niż w dziedzinie twórczości, choć i tam w pewnych dziedzinach np. w operze sięga on aż po wiek XX), należy urodzony podobnie jak Hofmann w Krakowie Ignacy Friedman (1882—1947), który nawet przy konkurencji takich fenomenów jak Rosenthal, Godowski, Busoni czy Rachmaninow, potrafił wysunąć się na czoło jako nieporównany mistrz wirtuozowskiej techniki, a przy tym artysta o bujnym temperamentie oraz rzadko spotykanej fantazji i oryginalności w koncepcjach odtwórczych.

Sławą znakomitego pianisty cieszył się też Raul Koczalski (1885—1948), popularny zwłaszcza na terenie Niemiec gdzie spędził większą bodaj część swego życia; z grona uczniów Antoniego Rubinsteina obok genialnego Hofmanna wyszła Zofia Rabcewiczówna, artystka niezwykle wszechstronna, o stylu gry bynajmniej nie „damskim”, lecz predystynującym ją w pierwszym rzędzie do odtwarzania dzieł wielkiego formatu. Była ona pianistką typu romantycznego. — Odmienną natomiast zupełnie indywidualność reprezentowała inna kobieca postać — Wanda Landowska (1877—1959), wielka artystka, której główną zasługą stał się renesans klawesynu w dzisiejszej epoce oraz propagowanie nieśmiertelnego piękna dzieł muzyki dawnej. Wśród żyjących pianistów berło niekoronowanego króla fortepianu dzierży dziś z pewnością Artur Schnabel — urodzony w Łodzi i zawsze swą polskość mocno podkreślający.

Ci właśnie artyści z wyjątkiem może Hofmanna, który w grze swojej, jak i w usposobieniu był bardziej kosmopolitą, w większym stopniu od swoich poprzedników ugruntowali (mimo dzie-

lących ich indywidualnych różnic) pewne wspólne cechy stylistyczne, które pozwalają mówić o narodowym polskim stylu pianistycznym. Styl ten odznacza się biorąc najogólniej romantyczną fantazją i polotem, dbałością o piękno brzmienia przy równoczesnej maksymalnej jego potędze, wirtuozowskim rozmachem, a zarazem subtelnością i swoistym zastosowaniem wytworzonego przez Chopina pojęcia „tempo rubato”. W największym stopniu odnosić się to może do Michałowskiego, który przez swego mistrza Mikulego przejął pewne tradycje chopinowskiej pianistyki, a poprzez swą nadzwyczaj szeroką praktykę pedagogiczną mógł je zaszczerpić następnym pokoleniom artystów tak, że mamy tu już do czynienia z „polską szkołą pianistyczną” w całym znaczeniu tego słowa. Inna sprawa, że określona powyżej charakterystyka narodowego stylu odnosi się raczej właśnie do artystów starszych pokoleń, dzisiejszy bowiem rozwój młodej polskiej pianistyki wydaje się kroczyć innymi raczej drogami.

KOSZALIŃSKA ORKIESTRA SYMFONICZNA
IM. STANISŁAWA MONIUSZKI
w Koszalinie

Dyr. Administracyjny
Lon Szostak

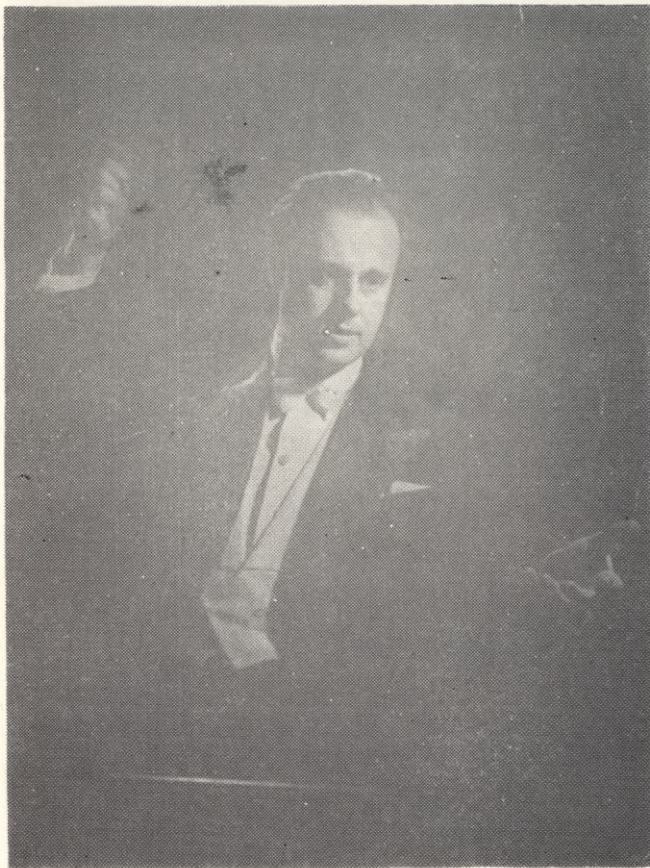
Dyr. i Kier. Artystyczny
Andrzej Cwojdzński

**INAUGURACYJNY
K O N C E R T
SYMFONICZNY**

HALINA CZERNY-STEFAŃSKA
fortepian

ANDRZEJ CWOJDZIŃSKI
dyrygent

7 WRZEŚNIA 1967 R.
SŁUPSK — SALA B.T.D.

Andrzej Cwojdzinski

Halina Czerny-Stefańska —

urodziła się w Krakowie. Studia muzyczne odbywała m. in. pod kierunkiem prof. Józefa Turczyńskiego a następnie prof. Zbigniewa Drzewieckiego.

W 1949 roku na czwartym Międzynarodowym Konkursie Chopinowskim w Warszawie uzyskuje pierwszą nagrodę oraz nagrodę specjalną za znakomite wykonanie Mazurków.

Od tego czasu artystka daje recitale i koncerty we wszystkich ośrodkach muzycznych kraju oraz odbywa liczne turnee koncertowe odwiedzając wiele krajów Europy i innych części świata, a m. in. występuje w Francji, Belgii, Wielkiej Brytanii, USA, w Ameryce Łacińskiej, na Środkowym Wschodzie, w Chinach i Japonii. W jej interpretacji słyszymy także utwory chopinowskie w znanym filmie „Młodość Chopina”.

W 1956 r. Halina Czerny-Stefańska była członkiem międzynarodowego jury konkursu im. M. Long i J. Thibaud w Paryżu, a w 1958 roku widzimy ją wśród jurorów konkursu im. George, Enescu w Bukareszcie, zaś dwa lata później w Warszawie zasiada w jury Międzynarodowego Konkursu Chopinowskiego.

Artystka w toku swej kariery nagrała wiele utworów dla radiofonii szeregu krajów oraz na płytach zarówno polskich jak i najwybitniejszych zagranicznych firm płytowych.

Jest laureatką nagrody państwowej pierwszego stopnia.

KONCERT INAUGURACYJNY FESTIWALU

KOSZALIŃSKA ORKIESTRA SYMFONICZNA

HALINA CZERNY-STEFAŃSKA — fortepian**ANDRZEJ CWOJDZIŃSKI** — dyrygent**Jerzy Waldorff** — słowo wiążąceFryderyk Chopin
— Koncert e-mollJohann Sebastian Bach-Ferruccio Busoni
— ChaconnaJohannes Brahms
— 2 rapsodieFryderyk Chopin
— IV-ta Ballada f-mollFryderyk Chopin
— 4 MazurkiFerenc Liszt
— Rapsodia op. 12**PROGRAM****Festiwalu Pianistyki Polskiej**czwartek
7. IX. 67.Halina Czerny-Stefańska
Andrzej Cwojdzinski
Koszalińska Orkiestra
Symfoniczna
Ryszard BakstChopin — koncert fortepiano-
wy e-moll, Bach, Brahms,
Chopin, Lisztpiątek
8. IX. 67.

Jerzy Godziszewski

Schubert, Schumann, Chopin

sobota
9. IX. 67.

Zbigniew Szymonowicz

Chopin, Skriabin, Berg, Szy-
manowski, Ravel
Bach, Liszt, Chopinniedziela
10. IX. 67.

Lidia Grychtolówna

Schumann, Rachmaninow, Lia-
dow, Lisztponiedz.
11. IX. 67.

Jerzy Jaroszewicz

Bach, Skriabin, Chopin, De-
bussywtorek
12. IX. 67.

Marta Gozdecka

Mozart, Brahms, Schumann,
Szymanowski, Bartok, Mes-
siaen, Bacewiczśroda
13. IX. 67.

Julitta Slendzińska

Chopin, Galuppi, Seixac, My-
ślivecek, Wanhal, Lefeld, Ślen-
dzińska, Paciorkiewicz, Szy-
manowskiczwartek
14. IX. 67.

Barbara Hesse-Bukowska

Chopin, Schubert, Schumann,
Makin, Debussy, Ravel, Albe-
nizpiątek
15. IX. 67.

Lidia Kozubkówna

Beethoven, Szałowski, Padere-
wski, Chopinsobota
16. IX. 67.Władysław Kędra
Andrzej Cwojdzinski
Koszalińska Orkiestra
SymfonicznaChopin — koncert fortepiano-
wy f-moll
Bach, Mendelssohn, Schumann,
Różycki, Szymanowski, Cwoj-
dziński, Kisielewskiniedziela
17. IX. 67.

Słowo o muzyce — red. Jerzy Waldorff

Inauguracja FPP 7. IX. i zakończenie 17. IX. — w sali Bałtyckiego Teatru
Dramatycznego.Recitale 8—16. IX. — Sala Rycerska Zamku Książąt Pomorskich. Początek —
codziennie godz. 19,15

Neuhause

Ryszard Bakst — urodził się w 1926 r. w Warszawie. Początkowo uczeń matki, od 1932 do 1939 roku pozostawał pod opieką prof. Turczyńskiego w Konserwatorium Warszawskim. W czasie wojny studiował w ZSRR — gdzie ukończył w 1947 r. Konserwatorium w Moskwie jako uczeń Nieuhausa. Od 1947 roku zamieszkiwał we Wrocławiu, gdzie rozpoczął pracę pedagogiczną w Sredniej Szkole Muzycznej. Od 1950 do 1953 roku był wykładowcą Państwowej Wyższej Szkoły Muzycznej we Wrocławiu, a od 1953 roku jest profesorem P.W.S.M. w Warszawie.

W 1947 roku debiutował w Warszawie jako pianista. W 1949 roku przygotowywał się pod kierunkiem prof. Drzewieckiego do IV-go Międzynarodowego Konkursu Chopinowskiego, którego laureatem został w tym samym roku.

W latach następnych koncertował we Francji, Czechosłowacji Norwegii, Danii, Bułgarii, Rumunii, Finlandii, w Chinach, Izraelu, ZSRR, na Węgrzech, w Jugosławii, USA, Kanadzie, Japonii, Indonezji, Indiach i na Kubie.

RECITAL

RYSZARD BAKST

— fortepian

Jerzy Waldorff

— słowo wiążące

Franz Schubert

— Moment Musical As-dur

Robert Schumann

— Sonata fis-moll op. 11

Fryderyk Chopin

— Nocturn fis-moll

Fryderyk Chopin

— Polonez fantazja *op. 61*

Fryderyk Chopin

— Mazurek cis-moll op. 6 nr 2

Fryderyk Chopin

— Mazurek C-dur op. 24 nr 2

Fryderyk Chopin

— Mazurek a-moll op. 68 nr 2

Fryderyk Chopin

— Scherzo cis-moll op. 68 nr 1

Jerzy Godziszewski — urodził się w roku 1935 w Wilnie. Wyższe studia muzyczne odbywał w Poznaniu, a następnie w Warszawie pod kierunkiem prof. Ireny Kurpisz-Stefanowej oraz prof. Stanisława Szpinalskiego i prof. Marii Wilkomirskiej. W 1960 r. otrzymał dyplom z odznaczeniem ukończenia Wyższej Szkoły Muzycznej w Warszawie. Również w roku 1960 zostaje laureatem VI Międzynarodowego Konkursu Chopinowskiego.

W latach następnych był uczestnikiem kursów pianistycznych we Włoszech, prowadzonych przez Arturo Benedetti Michelangeli. Koncertuje na estradach krajowych oraz przed mikrofonami Polskiego Radia i Telewizji. Występował także w Australii, Czechosłowacji, Norwegii, Rumunii i we Włoszech.

R E C I T A L**JERZY GODZISZEWSKI**

— fortepian

Jerzy Waldorff

— słowo wiążące

Fryderyk Chopin

— Barkarola Fis-dur op. 60

Aleksander Skriabin

— V sonata op. 53

Alban Berg

— Sonata op. 1

Karol Szymanowski

— Maski op. 34

Sergiusz Prokofiew

— Sarkazmy op. 17

Maurice Ravel

— Le Tombeau Couperin:

Preludie

Fugue

Ferlande

Rigaudon

Menuet

Toccata

Zbigniew Szymonowicz — urodzony w 1922 r. we Lwowie, odbywał studia pianistyczne u Jadwigi Dwernickiej, Jakuba Marmora i Stanisława Szpinalskiego, zaś studia kompozytorskie u Jerzego Freihetera, Józefa Koffera i Kazimierza Sikorskiego. Jest laureatem IV Międzynarodowego Konkursu im. Fryderyka Chopina w 1949 r. W swej długoletniej działalności koncertowej występował zarówno w różnych ośrodkach muzycznych kraju jak i za granicą: w Austrii, Bułgarii, Czechosłowacji, w Chinach, Francji, Finlandii, NRF i NRD, Holandii, Rumunii i ZSRR.

Jest również kompozytorem wielu utworów muzycznych, a m. in. solowych utworów fortepianowych, wariacji na skrzypce i fortepian, pieśni, koncertów na fortepian i orkiestrę. Zbigniew Szymonowicz jest docentem i kierownikiem Katedry Fortepianu w PWSM w Łodzi.

R E C I T A L**ZBIGNIEW SZYMONOWICZ** — fortepian**Jerzy Waldorff** — słowo wiążące

Johann Sebastian Bach *BWV*
— 2 Preludia i fugi z „Wohltemperiertes Klavier”

f-moll (tom II)
cis-moll (tom I)

Johann Sebastian Bach *BWV*
— Koncert włoski

Johann Sebastian Bach — Franc Liszt
— Fantazja organowa i fuga g-moll

Fryderyk Chopin
— 24 preludia op. 28

Lidia Grychtolówna — urodzona w Rybniku na Śląsku. Pierwszy występ publiczny miała w wieku 4 i pół lat, a pierwszy koncert w radio w wieku lat sześciu. Studiowała w PWSM w Katowicach u prof. W. Chmielowskiej. Uzyskała tam dyplom z najwyższym odznaczeniem. Studia muzyczne kontynuowała pod kierunkiem prof. Zbigniewa Drzewieckiego oraz na kursach we Włoszech u Arturo Benedetti Michelangeli w latach 1957—58.

Artystka jest laureatką międzynarodowych konkursów pianistycznych: w 1955 r. V Konkursu Chopinowskiego, w 1956 r. Konkursu im. Schumanna w Berlinie, w 1958 r. im. F. Busoniego w Bolzano i w 1959 roku konkursu w Rio de Janeiro.

Występuje stale na estradach krajowych i zagranicznych. Dawała recitale i koncerty prawie we wszystkich krajach europejskich, a także w Ameryce Południowej i w Chinach. Brała udział w międzynarodowych festiwalach muzycznych w Bergen, Splicie, w Warszawskiej Jesieni.

Występowała także wielokrotnie przed mikrofonami radia i telewizji polskiej i zagranicznej oraz nagrała wiele utworów na płyty w kraju i za granicą.

R E C I T A L

LIDIA GRYCHTOŁÓWNA — fortepian
Jerzy Waldorff — słowo wiążące

Robert Schumann
 — Karnawał op. 9

— 5 piórnym ch. drzw.
 Robert Schumann
 — Wariacje Abegg op.

Sergiusz Rachmaninow
 — 2 preludia
 gis-moll op. 32
 c-moll op. 23

Anatol Liadow
 — Wariacje na popularny temat polski

Ferenc Liszt
 — 2 etiudy koncertowe:
Szum lasu
Taniec gnomów

Ferenc Liszt
 — XII Rapsodia węgierska

Jerzy Jaroszewicz — urodzony w r. 1932. Studia ukończył w PWSM w Warszawie w klasie fortepianu prof. J. Żurawlewa, ponadto ukończył w tejże uczelni Wydział Teorii. Działa jako pianista, teoretyk i publicysta muzyczny. Koncertował jako solista i kameralista w wielu miastach Polski, dokonał m. in. szeregu prawykonań polskiej muzyki współczesnej. W jego repertuarze szczególnie ważne miejsce zajmują utwory Bacha, Debussy'ego i Skriabina.

R E C I T A L

JERZY JAROSZEWICZ — fortepian
Jerzy Waldorff — słowo wiążące

Johann Sebastian Bach
 — Preludium i fuga Es-dur BWV

Johann Sebastian Bach
 — Preludium i fuga es-moll BWV

Fryderyk Chopin — Polonez es-moll

Aleksander Skriabin — Dwa utwory op. 63

— Etrangètè, Masque ✓

Aleksander Skriabin — Dwa tańce op. 72

Guirlandes ✓

Flammes sombres ✓

Aleksander Skriabin

— Trzy etiudy op. 65

na nony, septymy i kwinty

Claude Achille Debussy

— 12 Preludiów (zeszyt I)

Tancerki delfijskie

Żagle

Wiatr na równinie

Dźwięki i wonie krążą w wieczornym
 powietrzu

Wzgórza Anacapri

Kroki na śniegu

Co widział zachodni wiatr

Dziewczynka o włosach jak len

Przerwana serenada

Zatopiona katedra

Taniec Puka

Minstrele

Marta Gozdecka — urodziła się w Warszawie, gdzie również odbywa studia muzyczne pod kierunkiem prof. W. Łosakowej, a następnie prof. Jana Ekiera i prof. Marii Wilkomirskiej. W 1961 r. uzyskała IV nagrodę na I Konkursie Muzyki Dawnej w Łodzi, a w 1964 r. wyróżnienie na I Festiwalu Młodych Muzyków w Gdańsku. W 1966 r. zostaje laureatką II nagrody na Międzynarodowym Konkursie dla Wykonawców Muzyki Współczesnej w Utrechcie (Holandia). Koncertuje na terenie kraju, a także występuje w radio i telewizji. Nagrała również dwa recitale muzyki współczesnej dla radia holenderskiego w Hilversum, oraz dokonała nagrań polskiej muzyki współczesnej dla ORTF (Paryż). Jest stypendystką rządu francuskiego i zamierza kontynuować w najbliższym czasie studia muzyczne w Paryżu.

RECITAL

MARTA GOZDECKA — fortepian
Jerzy Waldorff — słowo wiążące

Wolfgang Amadeus Mozart *KV*
 — Fantazja c-moll *V*

Johannes Brahms
 — Intermezzo op. 118 nr 2

Johannes Brahms
 — Intermezzo op. 119 nr 2

Johannes Brahms
 — Intermezzo op. 119 nr 3

Johannes Brahms
 — Capriccio g-moll op. 116 nr 3

Robert Schumann
 — Arabeska op. 18

Karol Szymanowski
 — 2 mazurki:
 op. 50 nr 1
 op. 62 nr 1

Bela Bartok
 — Suita op. 14

Olivier Messiaen
 — XI fragment z cyklu
 „20 regards sur l'enfant Jesus” *skusyp*

Grażyna Bacewicz
 — II Sonata (1955) *op.*

Julitta Ślendrańska—urodziła się w Wilnie. Studiowała pod kierunkiem profesorów Szpinalskiego, Żurawlewa i Drzewieckiego oraz Neuhausa w Moskwie. Uzyskała dyplom z wyróżnieniem PWSM w Warszawie, gdzie obecnie jest docentem.

Występy na estradach koncertowych rozpoczęła w wieku dziewięciu lat. Daje liczne koncerty w kraju i za granicą. W IV Międzynarodowym Konkursie Chopinowskim uzyskuje honorowe wyróżnienie.

W swej karierze artystycznej występowała w wielu krajach świata m.in. w Austrii, na Węgrzech, w Czechosłowacji, Chinach, Korei, na Kubie i w NRD.

Julitta Ślendrańska w swym repertuarze duży nacisk kładzie na popularyzowanie muzyki polskiej, zarówno dawnej jak i współczesnej. Występuje przed mikrofonami radia i telewizji. Dokonała licznych nagrań utworów fortepianowych i klawesynowych dla radia i wytwórni płyt.

RECITAL

JULITTA ŚLENDZIŃSKA

— fortepian

Jerzy Waldorff

— słowo wiążące

Fryderyk Chopin

— Bolero op. 19

— Kontredans Ges-dur

— 2 Mazurki op. posth.:

As-dur

G-dur

— Polonez f-moll op. 71

— Souvenir de Paganini

— 3 Etiudy: f-moll, As-dur, F-dur op. 10

— Ballada g-moll

Baldassare Galuppi

— sonata per cembalo

Anonim

— Tańce polskie z tabulatur XVI i XVII w.

Anonim — XVIII w.

— Polonez poświęcony Puławskiemu

Bogdanowicz

— Mazurek

C. Seixac

— Menuet

Józef Myślivecek

— Menuet

Jan Krtitel Wanhal

— Allegro

Jerzy Lefeld

— Preludium

Julitta Ślendrańska

— Etiudy miniatury

Tadeusz Paciorkiewicz

— 3 Bagatele

(prawykonanie)

Karol Szymanowski

— Fantazja

Barbara Hesse-Bukowska — urodziła się w Łodzi. Studia muzyczne odbywała w Warszawie pod kierunkiem prof. M. Trombini-Kazuro. Ukończyła je z najwyższym odznaczeniem.

Działalność koncertową rozpoczęła bardzo wcześnie, występując z koncertami w całym kraju oraz w radio.

W IV Międzynarodowym Konkursie im. Chopina artystka uzyskała II nagrodę.

W 1953 r. Barbara Hesse-Bukowska uzyskuje nagrodę chopinowską na Międzynarodowym Konkursie Muzycznym M. Long i J. Thibaud w Paryżu za interpretację utworów Chopina.

W swej karierze koncertowała w wielu krajach europejskich i na innych kontynentach m. in. we Francji, Anglii, Belgii, we Włoszech, w ZSRR, Austrii, NRF, Czechosłowacji, na Węgrzech, a także w Indii, Egipcie, Iranie, Turcji, Chinach, Japonii, Australii i Nowej Zelandii. Dokonała nagrań dla radiofonii wielu krajów oraz wytwórni płyt w kraju i za granicą.

Barbara Hesse-Bukowska jest laureatką Nagrody Ministra Kultury i Sztuki oraz posiada szereg odznaczeń państwowych z Orderem Sztandaru Pracy II klasy.

R E C I T A L

BARBARA HESSE-BUKOWSKA — fortepian

Jerzy Waldorff

— słowo wiążące

Fryderyk Chopin

— Andante spianato i

— Polonez Es-dur op. 22

Robert Schumann

— Sceny dziecięce

Franz Schubert

— Małgorzata przy kołowrotku

Miłosz Magin

— 5 preludiów (prawykonania)

Claude Achille Debussy

— Przerwana serenada

Maurice Ravel

— Smutne ptaszki

Maurice Ravel

— Alborada del gracioso

Isaak Albeniz

— Cordoba

Isaak Albeniz

— Navarra

Lidia Kozubkówna — studiowała pod kierunkiem prof. Władysława Markiewicz i prof. Jana Ekiera. Wyższe studia muzyczne w Katowicach ukończyła z odznaczeniem. Równocześnie studiowała także muzykologię u prof. Zdzisława Jachimeckiego na Uniwersytecie Jagiellońskim. Uzyskała aspiranturę w PWSM w Warszawie; uczestniczyła również w kursach pianistycznych we Włoszech u Arturo Benedetti Michelangeli.

Występy na estradach koncertowych rozpoczęła jeszcze jako dziecko w Poznaniu, miejscu swego urodzenia. Występowała z koncertami i recitalami w różnych ośrodkach kraju oraz w radio i TV, brała udział w festiwalach muzycznych. Za granicą koncertowała w Bułgarii, Belgii, Danii, Czechosłowacji, Francji, NRD i we Włoszech. Nagrywała także dla wielu radiofonii zagranicznych.

Obecnie Lidia Kozubkówna jest docentem w Państwowej Wyższej Szkole Muzycznej w Warszawie.

RECITAL

LIDIA KOZUBKÓWNA — fortepian
Jerzy Waldorff — słowo wiążące

- Ludwig van Beethoven
— Wariacje A-dur na temat Paisiella
Ludwig van Beethoven
— Wariacje C-dur na temat Gretry'ego
Ludwig van Beethoven
— Rondo G-dur op. 51
Ludwig van Beethoven
— Rondo a capriccio G-dur op. 129
Antoni Szalowski
— Perpetuum Mobile (prawykonanie)
Ignacy Paderewski
— Menuet
Ignacy Paderewski
— Krakowiak fantastyczny
Fryderyk Chopin
— Nocturn F-dur op. 15
Fryderyk Chopin
— Etiuda F-dur op. 25
Fryderyk Chopin
— Etiuda c-moll op. 25
Fryderyk Chopin
— 2 Mazurki op. 41 nr 2 i 4
Fryderyk Chopin
— Polonez fis-moll

Władysław Kędra — urodził się w Łodzi, gdzie również kończył studia muzyczne w miejscowym Konserwatorium, pod kierunkiem prof. Antoniego Dobkiewicza. Otrzymał dyplom z odznaczeniem ukończenia studiów w roku 1937. Następnie kontynuował studia muzyczne w Paryżu w Konserwatorium Narodowym u prof. Magdy Tagliaferro. Jest laureatem nagród międzynarodowych konkursów muzycznych w Genewie w 1946 r. i na Konkursie Chopinowskim w 1949 roku. W latach 1957—64 był profesorem Akademii Muzycznej w Wiedniu, a jego uczniowie uzyskali szereg nagród na międzynarodowych konkursach muzycznych. Artysta był również członkiem jury na międzynarodowych konkursach muzycznych im. Liszta — Bartoka na Węgrzech i im. Schumanna w Niemczech. Obecnie Wł. Kędra jest profesorem w PWSM w Łodzi.

W toku swej kariery muzycznej artysta koncertował w wielu krajach na różnych kontynentach: w Austrii, Bułgarii, Czechosłowacji, Anglii, Kanadzie, Belgii, Francji, Grecji, na Węgrzech w Iranie, Islandii, Włoszech, ZSRR, USA, na Kubie i in.

ZAKOŃCZENIE FESTIWALU

KOSZALIŃSKA ORKIESTRA SYMFONICZNA

WŁADYSŁAW KĘDRA — fortepian
ANDRZEJ CWOJDZIŃSKI — dyrygent
Jerzy Waldorff — słowo wiążące

Johann Sebastian Bach
— Siciliana

Felix Mendelssohn
— Scherzo

Robert Schumann
— Romans Fis-dur

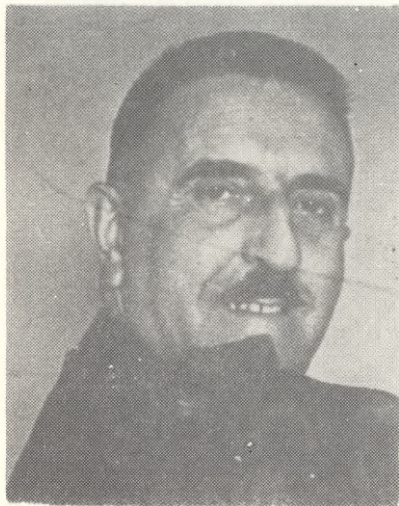
Ludomir Różycki
— Legenda

Karol Szymanowski
— Etiuda b-moll

Andrzej Cwojdzinski
— Humoreska

Stefan Kisielewski
— Danse vive

Fryderyk Chopin
— Koncert f-moll op. 21

Jerzy Waldorff — urodził się w Warszawie w 1910 r. Studia prawnicze i muzyczne odbył na uniwersytecie i w konserwatorium poznańskim. W czasie okupacji przebywał w Warszawie, gdzie brał czynny udział w pracy konspiracyjnej na terenie artystycznym, a w szczególności muzycznym.

W latach 1946—1950 współredaguje tygodnik „Przekrój”. Od roku 1951 do dziś jest stałym felietonistą muzycznym Polskiego Radia i tygodnika „Świat”. Współpracuje również stale z telewizją.

Jerzy Waldorff opublikował szereg książek, a m. in. „Sztuka pod dyktando” (1938), „Śmierć miasta” (pamiętniki Władysława Szpilmana 1946), „Godzina policyjna” (powieść 1947), „Dwie armaty” (zbiór felietonów, 1953, 1955), „Sekrety Polihymnii” (1957, dotąd 5 wydań oraz przekłady na czeski, niemiecki, węgierski), „Zbuntowane uszy” (eseje muzyczne, 1962). W przygotowaniu są kolejne jego książki: II wydanie „Zbuntowanych uszu” oraz „Diabły i anioły” (o dyrygenturze) i „Harfy leciały na północ” (notatnik z podróży).

ZESPÓŁ
KOSZALIŃSKIEJ ORKIESTRY SYMFONICZNEJ

Kierownik artystyczny i dyrygent — A Cwojdziński

I SKRZYPCE

J. Jurkowski — koncertmistrz
J. Dąbrowski
M. Bilicki
H. Süß-Szulc
A. Tomala
M. Myster
A. Rozmarynowski
Z. Nagórna

II SKRZYPCE

E. Wyrwicki
K. Borusiak
E. Rudzki
J. Michałak
K. Godek
D. Kotowska

ALTÓWKI

S. Janus
E. Smarslik
R. Michalski
G. Richter
H. Kupczyk
R. Prządo

WIOLONCZELE

K. Kretkowski — koncertmistrz
K. Majchrzak — koncertmistrz
P. Gałkowski
W. Spirin
S. Grąbczewski
H. Kiedrowski

KONTRABASY

E. Fabisz
S. Grodzicki
Z. Zasada
S. Banasiak

FLETY

Z. Kaczmarek
W. Sadłowski
M. Chrut

OBOJE

S. Kaplański
G. Puk
J. Vogelsinger

KLARNETY

N. Tomala
Z. Makucki
J. Burkowski

FAGOTY

K. Wawrzyszyn
K. Pawlikowski
A. Krajewski

ROGI

P. Kurczewski
A. Najdek
T. Wojciechowski
A. Staliński

TRĄBKI

E. Kaczmarczyk
E. Michalski

PUZONY

R. Wachowski
S. Juraszyk
R. Guz

TUBA

L. Reiman

PERKUSJA

J. Wojsa
W. Kotowski

FORTEPIAN

K. Dudkiewicz

BIBLIOTEKARZ

L. Reiman

KOREKTOR

Z. Pawlak

INSPEKTOR ORKIESTRY

J. Burkowski

• INFORMACJE

• A D R E S Y

• TELEFONY

- **Biuro organizacyjne i informacyjne Festiwalu Pianistyki Polskiej** — Słupsk
ul. Dominikańska, tel. 36-00 (Zamek Książąt Pomorskich)
- **Bałtycki Teatr Dramatyczny** — ul. Wałowa, tel. 35-07
- **Muzeum Pomorza Środkowego** — Zamek Książąt Pomorskich ul. Domini-
kańska, tel. 36-00
- **Dworzec PKP** — ul. Wojska Polskiego. tel. 32-51
- **Dworzec PKS** — ul. Kołłątaja 15, tel. 42-56
- **Orbis** — Al. Wojska Polskiego 1, tel. 46135, 36-14
- **Postoje taksówek** — ul. Starzyńskiego tel. 39-09, dworzec PKP tel. 38-24
- **Hotele** — „Gryf” ul. Jedności Narodowej 5 tel. 38-21, „Piaś” ul. Jedności
Narodowej 1 tel. 55-11, Dom Wypoczynkowy PTTK ul. Bieruta 1 tel. 29-02
- **Restauracje** — „Metro” kat. II ul. 9 Marca, „Centralna” kat. II ul. Jedności
Narodowej, „Ludowa” kat. III ul. Tuwima 7, „Zacisze” kat. III ul. Prusa 19,
bar „Ekspres” ul. Kołłątaja 15, „Piotruś” ul. Kilińskiego 49
- **Kawiarnie** — „Piastowska” ul. Jedności Narodowej 1, „Kaprys” Al. Woj-
ska Polskiego 11, „Czar” pl. Mostnika 2
- **Klub Międzynarodowej Książki i Prasy** — ul. Zamenhoffa 12, tel. 36-03
- **Powiatowy Dom Kultury** — pl. Armii Czerwonej 2, tel. 47-84
- **Wydział Kultury PWRN** — Koszalin, ul. Alfreda Lampe 34 tel. 35-82,,
centr. 30-81
- **Koszalińska Orkiestra Symfoniczna** — Koszalin, ul. Harcerska 1, tel. 62-20,
36-96.